

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „U1“ 2016-04-25 SKUNDO**

2016 m. birželio d. Nr. S- (7-91/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršelienės
Martyno Endrijaičio – pranešėjas
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės
Vaidutei Raišytei-Žiemienei
Miglei Mainionytei

sekretoriaujant
dalyvaujant Valstybinės mokesčių inspekcijos atstovei
mokesčių mokėtojo atstovui nedalyvaujant

2016 m. birželio 7 d. posėdyje išnaginėjusi UAB „U1“ (toliau – Pareiškėjas) 2016 m. balandžio 25 d. skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016 m. balandžio 13 d. sprendimo Nr. 331A-30279, n u s t a t ė:

Inspekcija, vadovaudamasi 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 87 straipsniu, mokesčių įstatymais, Mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) grąžinimo (įskaitymo) taisyklėmis, patvirtintomis Inspekcijos viršininko 2004-12-07 įsakymu Nr. VA-186 „Dėl mokesčio ir baudos už administracinę teisės pažeidimą permokos (skirtumo) grąžinimo (įskaitymo)“, 2016-04-13 sprendimu Nr. 331A-30279 nusprendė negrąžinti Pareiškėjui 14 843,30 Eur mokesčio permokos.

Inspekcija nurodė, kad Pareiškėjas, vadovaudamasis 2002-03-05 Pridėtinės vertės mokesčio įstatymo Nr. IX-751 (toliau – PVMĮ) 89¹ straipsnio, Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2012-10-10 nutarimo Nr. 1240 „Dėl Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. gegužės 29 d. nutarimo Nr. 780 „Dėl mokesčiams apskaičiuoti naudojamų apskaitos dokumentų išrašymo ir pripažinimo taisyklių patvirtinimo“ pakeitimo“ (toliau – Vyriausybės nutarimas Nr. 1240) 20¹ straipsnio, 2001-03-20 Įmonių bankroto įstatymo Nr. IX-216 (toliau – Įmonių bankroto įstatymo) 10 straipsnio nuostatomis, turėjo pateikti UAB „D1“ bankroto administratoriui PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalyje nurodytą laisvos formos pažymą (40 priežastis).

Pareiškėjas su 2016-04-13 gautu Inspekcijos sprendimu nesutinka.

Skunde nurodoma, jog Pareiškėjas nesutinka su permokos negrąžinimo teisiniu pagrindu – „kitos priežastys“. Taip pat Pareiškėjas nurodo, jog sprendime nenurodyta šio teisinio pagrindo priėmimo data, numeris ir kuris straipsnis reglamentuoja sąvoką „kitos priežastys“, sudarančią pagrindą negrąžinti 14 843,30 Eur permokos.

Pareiškėjas pažymi, kad Klaipėdos apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Klaipėdos AVMI) 2016-01-25 operatyvaus patikrinimo pažymoje Nr. FR1042-455 nurodyta, jog PVM permoka dėl beviltiškos skolos pripažinimo sudaro 12 190 Eur. Todėl, Pareiškėjo teigimu, 2 653,30 Eur negrąžinimas pagal teisinį pagrindą „kitos priežastys“ yra neteisėtas, nes minėta 2 653,30 Eur suma yra PVM permoka ir ši suma nepagrįstai priskirta beviltiškai skolai.

Taip pat Pareiškėjas nesutinka su nurodymu, kad jis turėjo pateikti UAB „D1“ bankroto administratoriui PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalyje nurodytą laisvos formos pažymą (40 priežastis). Pažymima, kad minėto straipsnio 2 dalyje nėra reikalavimo pateikti nurodytą laisvos formos pažymą bankroto administratoriui, taip pat joje nenurodoma jokia „40 priežastis“. Pareiškėjas nurodo, jog pagal PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalį paslaugų teikėjas skolos pripažinimą beviltiška ir pardavimo PVM sumos jai priskyrimą ne vėliau kaip iki kito mėnesio, einančio po mėnesio, kurį skola (įskaitant pardavimo PVM) buvo pripažinta beviltiška, 10 dienas turi įforminti laisvos formos apskaitos dokumentu. Šio apskaitos dokumento išrašymo tvarką ir reikalaujamus jame nurodyti rekvizitus nustato Lietuvos Respublikos Vyriausybė ar jos įgaliota institucija. Teigiama, kad Pareiškėjas, vadovaudamasis PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalimi, skolos pripažinimą beviltiška ir pardavimo PVM sumos jai priskyrimą įformino laisvos formos apskaitos dokumentu.

Skunde pabrėžiama, jog PVMĮ 89¹ straipsnis turi 7 dalis, tuo tarpu Inspekcija skundžiamame sprendime nenurodė, kuris minėto straipsnio punktas reglamentuoja PVM permokos negrąžinimą Pareiškėjui.

Dėl skundžiamame sprendime nurodyto Vyriausybės nutarimo Nr. 1240 20¹ straipsnio Pareiškėjas pažymi, kad jis, vadovaudamasis minėto straipsnio nuostatomis, išrašė laisvos formos apskaitos dokumentą, kuriuo įformino skolos pripažinimą beviltiška ir pardavimo PVM sumos jai priskyrimą, 2 egzemplioriais, kurių pirmasis skirtas prekių (paslaugų) pirkėjui, antrasis – prekių tiekėjui (paslaugų teikėjui), t. y. pardavėjui.

Taip pat teigiama, kad Inspekcija nepagrįstai nurodė Įmonių bankroto įstatymo 10 straipsnį, nes jis reglamentuoja bankroto bylos iškėlimą teisme ir nesusijęs su PVM permokos grąžinimu.

Pareiškėjas pabrėžia, jog jis, pripažindamas UAB „D1“ skolą beviltiška, konsultavosi su Inspekcija (2015-11-19) ir vadovavosi Inspekcijos 2012-10-10 raštu Nr. (18.2-31-2)-R-8434 bei Lietuvos Respublikos finansų ministro 2002-02-11 įsakymu Nr. 40 „Dėl skolų beviltiškumo bei pastangų susigrąžinti šias skolas įrodymo ir beviltiškų skolų sumų apskaičiavimo taisyklių patvirtinimo“ (2010-06-10 įsakymo Nr. 1K-188 redakcija) patvirtintų Skolų beviltiškumo bei pastangų susigrąžinti šias skolas įrodymo ir beviltiškų skolų sumų apskaičiavimo taisyklių 2.4 punktu ir 20.1 punktu.

Pareiškėjas, atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, prašo panaikinti Inspekcijos 2016-04-13 sprendimą Nr. 331A-30279, kuriuo Pareiškėjui negrąžinta 14 843,30 Eur permoka.

Komisija konstatuoja, kad Pareiškėjo skundas iš dalies tenkintinas.

Mokestinis ginčas byloje yra kilęs dėl Inspekcijos 2016-04-13 sprendimo Nr. 331A-30279 negrąžinti Pareiškėjui 14 843,30 Eur mokesčių permokos teisėtumo ir pagrįstumo.

Iš bylos medžiagos matyti, jog Pareiškėjas mokesčių administratoriui pateikė 2016-03-17 prašymą (reg. Nr. (17.16-40) GES-107927) grąžinti 14 843,30 Eur mokesčio permoką,

susidariusią už laikotarpį nuo 2015-10-01 iki 2015-10-31. Inspekcija skundžiamu 2016-04-13 sprendimu Nr. 331A-30279 prašomos gražinti permokos sumos Pareiškėjui negražino, motyvuodama tuo, kad Pareiškėjas, vadovaudamasis PVMĮ 89¹ straipsnio, Vyriausybės nutarimo Nr. 1240 20¹ straipsnio, Įmonių bankroto įstatymo 10 straipsnio nuostatomis, nepateikė UAB „D1“ bankroto administratoriui PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalyje nurodytos laisvos formos pažymos.

Komisija, įvertinusi Pareiškėjo skundo Komisijai argumentus, dėl kurių, Pareiškėjo teigimu, jam turėtų būti gražinta 14 843,30 Eur mokesčio permoka, daro išvadą, jog, ginčydamas Inspekcijos sprendimą, Pareiškėjas remiasi šiais esminiais pagrindais (argumentais):

– Pareiškėjas UAB „D1“ skolos pripažinimą beviltiška ir pardavimo PVM sumos jai priskyrimą įformino laisvos formos apskaitos dokumentu, vadovaudamasis PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalimi, kurioje nėra reikalavimo pateikti šį dokumentą pirkėjo bankroto administratoriui.

– Klaipėdos AVMI 2016-01-25 operatyvaus patikrinimo pažymoje Nr. FR1042-455 nurodė, jog PVM permoka dėl beviltiškos skolos pripažinimo sudaro 12 190 Eur, todėl Pareiškėjo teigimu, 2 653,30 Eur negražinimas pagal skundžiamame sprendime nurodytą teisinį pagrindą „kitos priežastys“ yra neteisėtas.

Kadangi bylos nagrinėjimo apimtis apsprendžiama pagal pareikštus konkrečius ir aiškius reikalavimus, o nagrinėjamoje byloje Pareiškėjas yra pareiškęs konkrečius ir aiškius reikalavimus, Komisija mokestinį ginčą nagrinėja jo ribose.

Pasisakant pirmuoju nagrinėjamo ginčo aspektu, Komisija nurodo, jog iš bylos medžiagos matyti, jog Klaipėdos apygardos teismas 2015-05-11 nutartimi civilinėje byloje Nr. B2-838-163/2015 nutarė pripažinti bankrutuojančią UAB „D1“ bankrutavusia ir pradėti jos likvidavimo procesą, patvirtindamas, kad Pareiškėjas yra vienas iš antros eilės kreditorių, kurio finansinis reikalavimas sudaro 71 095,76 Eur. Pareiškėjas, remdamasis minėta teismo nutartimi, 2015-05-25 surašė pažymą dėl UAB „D1“ 242 521,60 Lt skolos pripažinimo beviltiška ir pardavimo PVM tikslinimo. Pareiškėjas nurodė, jog pažyma surašyta dviem egzemplioriais, tačiau, atsižvelgiant į tai, kad skolininkas bankrutavo, išrašytas dokumentas dėl beviltiškos skolos pripažinimo skolininkui neperduotas, nes nurodytu adresu UAB „D1“ neegzistuoja.

Iš bylos medžiagos taip pat matyti, jog Pareiškėjas 2016-01-23 patikslintoje PVM deklaracijoje už 2015-10-01–2015-10-31 laikotarpį deklaravo 18 835 Eur gražintiną iš biudžeto PVM. Klaipėdos AVMI, siekdama įsitikinti, ar Pareiškėjo deklaruota PVM permoka yra pagrįsta ir pagal mokesčių administratoriui pateiktą prašymą gali būti įskaityta kito mokesčių mokėtojo mokestinėms nepriemokoms padengti, atliko Pareiškėjo operatyvų patikrinimą (2016-01-26 operatyvaus patikrinimo ataskaita Nr. 0760-612). Šio patikrinimo metu mokesčių administratorius nustatė, kad Pareiškėjas 2016-01-23 patikslintoje PVM deklaracijoje deklaravo -12 190 Eur pardavimo PVM, kuris pagal Pareiškėjo buhalterės žodinį paaiškinimą mokesčių administratoriui priskirtinas UAB „D1“ beviltiškai skolai. Tačiau kadangi operatyvaus patikrinimo metu Pareiškėjas Klaipėdos AVMI nepateikė visų beviltiškos skolos pagrįstumą patvirtinančių dokumentų (PVM sąskaitų faktūrų, išrašytų BUAB „D1“, pardavimo PVM sąskaitų faktūrų registru, atsiskaitymo su BUAB „D1“ dokumentų, laisvos formos pažymos dėl beviltiškos skolos nurašymo, skolų suvestinių ir skolų nurašymo aktų ir kitų dokumentų), mokesčių administratorius konstatavo, jog Pareiškėjas nepagrindė 2015 m. 10 mėn. pardavimo PVM sumažinimo (- 12 190 Eur) dėl beviltiškos skolos įtraukimo. Todėl padarė išvadą, kad Pareiškėjo turima 18 835 Eur PVM permoka negali būti įskaityta kito mokesčių mokėtojo nepriemokai padengti.

Klaipėdos AVMI 2016-01-25 operatyvaus patikrinimo pažyma Nr. FR1042-455 pasiūlė Pareiškėjui per 10 dienų įvertinti ir patikslinti 2015 m. 10 mėn. PVM deklaraciją (29 laukelį „Standartinio tarifo pardavimo PVM“) dėl neįrodytos beviltiškos skolos nurašymo.

Pareiškėjas, nesutikęs su Klaipėdos AVMI siūlymu patikslinti PVM deklaraciją, vietos mokesčių administratoriui pateikė 2016-01-28 prieštaravimą dėl operatyvaus patikrinimo pažymos bei dokumentus, jo nuomone, pagrindžiančius UAB „D1“ skolos beviltiškumą. Taip pat, kaip jau buvo minėta, Pareiškėjas 2016-03-17 mokesčių administratoriui pateikė prašymą grąžinti 14 843, 30 Eur mokesčio permoką, tačiau Inspekcija 2016-04-13 sprendimu Nr. 331A-30279 minėtos sumos Pareiškėjui negrąžino, nurodžiusi, kad Pareiškėjas nepateikė UAB „D1“ bankroto administratoriui PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalyje nurodytos laisvos formos pažymos.

Komisija, vertindama ginčijamo Inspekcijos sprendimo pagrįstumą ir teisėtumą, nurodo, jog pagal PVMĮ 89¹ straipsnio (2011-12-20 įstatymo Nr. XI-1817 redakcija) 1 dalį šio įstatymo 89 straipsnyje nustatyta tvarka apskaičiuota mokėtina į biudžetą PVM suma gali būti mažinama šio straipsnio nustatyta tvarka pripažintoms beviltiškoms skoloms (įskaitant pardavimo PVM) priskiriama pardavimo PVM suma. Vadovaujantis PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalimi, jeigu prekės patiektos ar paslaugos suteiktos apmokestinamajam asmeniui arba juridiniam asmeniui, kuris nėra apmokestinamasis asmuo, išskyrus atvejus, kai patiektų prekių ir (arba) suteiktų paslaugų apmokestinamoji vertė yra marža, apskaičiuota PVMĮ XII skyriuje nustatyta tvarka, prekių tiekėjas (paslaugų teikėjas) skolos pripažinimą beviltiška ir pardavimo PVM sumos jai priskyrimą ne vėliau kaip iki kito mėnesio, einančio po mėnesio, kurį skola (įskaitant pardavimo PVM) buvo pripažinta beviltiška, 10 dienas turi įforminti laisvos formos apskaitos dokumentu. Šio apskaitos dokumento išrašymo tvarką ir reikalaujamus jame nurodyti rekvizitus nustato Lietuvos Respublikos Vyriausybė ar jos įgaliota institucija. Pagal PVMĮ 89¹ straipsnio 4 dalį, jeigu pirkėjas pirkimo PVM už įsigyjamas prekes ir (arba) paslaugas, už kurias jų tiekėjui (teikėjui) atsirado beviltiška skola (įskaitant pardavimo PVM), buvo įtraukęs į PVM atskaitą, atskaityta pirkimo PVM, priskirto jo neapmokėtai beviltiškai skolai, dalimi remiantis šio straipsnio 2 dalimi išrašytu laisvos formos apskaitos dokumentu didinama mokėtina į biudžetą PVM suma, šiuos duomenis deklaruojant tą mokesstinį laikotarpį, kurį paaiškėjo minėtos aplinkybės.

Lietuvos Respublikos Vyriausybė 2002-05-29 nutarimu Nr. 780 „Dėl Mokesčiams apskaičiuoti naudojamų apskaitos dokumentų išrašymo ir pripažinimo taisyklių patvirtinimo“ patvirtino Mokesčiams apskaičiuoti naudojamų apskaitos dokumentų išrašymo ir pripažinimo taisyklės (toliau – Taisyklės). Taisyklių 20¹ punkte (2012-10-10 nutarimo Nr. 1240 redakcija) įtvirtinta, kad prekių tiekėjas (paslaugų teikėjas) PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalyje nurodytą laisvos formos apskaitos dokumentą, kuriuo įformina skolos pripažinimą beviltiška ir pardavimo PVM sumos jai priskyrimą, turi išrašyti ne mažiau kaip 2 egzemplioriais, kurių pirmasis skirtas prekių (paslaugų) pirkėjui, antrasis – prekių tiekėjui (paslaugų teikėjui), tai yra pardavėjui. Jeigu pirkėjas miręs, paskelbtas mirusiu, likviduotas, išskyrus tuos atvejus, kai apmokestinamojo asmens PVM mokėtojo ekonominė veikla (ar jos dalis) kaip kompleksas perduota apmokestinamajam asmeniui, kuriam pagal PVMĮ 68 straipsnio 2 dalies nuostatas tenka prievolė tikslinti PVM atskaitą, prekių tiekėjas (paslaugų teikėjas) PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalyje nurodytą laisvos formos apskaitos dokumentą turi išrašyti ne mažiau kaip vienu egzemplioriumi, kuris skirtas prekių tiekėjui (paslaugų teikėjui).

Taigi vadovaujantis išdėstytu teisiniu reglamentavimu, Pareiškėjas turi teisę beviltiškoms skoloms (įskaitant pardavimo PVM) priskiriama pardavimo PVM suma sumažinti apskaičiuotą mokėtiną į biudžetą PVM sumą. Tuo tarpu, jeigu pirkėjas, nagrinėjamu atveju – UAB „D1“, pirkimo PVM už įsigytas prekes ir (arba) paslaugas, už kurias jų tiekėjui (teikėjui), nagrinėjamu atveju – Pareiškėjui, atsirado beviltiška skola (įskaitant pardavimo PVM), buvo įtraukęs į PVM atskaitą, atskaityta pirkimo PVM, priskirto jo neapmokėtai

beviltiškai skolai, dalimi, remdamasis prekių tiekėjo (paslaugų teikėjo) išrašytu laisvos formos apskaitos dokumentu, privalo padidinti mokėtiną į biudžetą PVM, šiuos duomenis deklaruodamas tą mokestinį laikotarpį, kurį paaiškėjo minėtos aplinkybės. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, konstatuotina, jog, vadovaujantis cituotomis teisės normomis, Pareiškėjui, siekiančiam sumažinti mokėtiną PVM, kilo prievolė pateikti skolininkei – UAB „D1“, vieną egzempliorių jo išrašytos laisvos formos pažymos, kuria Pareiškėjas įformino UAB „D1“ skolos pripažinimą beviltiška ir pardavimo PVM sumos jai priskyrimą.

Tačiau byloje nustatyta, jog Klaipėdos apygardos teismo 2014-12-18 nutartimi UAB „D1“ iškelta bankroto byla, jos administratoriumi paskiriant UAB „E1“, 2015-05-11 nutartimi UAB „D1“ pripažinta bankrutavusia ir nuspręsta pradėti jos likvidavimo procesą. Pareiškėjo teigimu, atsižvelgiant į tai, kad skolininkė bankrutavo, išrašytas dokumentas dėl beviltiškos skolos pripažinimo jai neperduotas, nes nurodytu adresu UAB „D1“ neegzistuoja. Tačiau Komisija pažymi, jog įmonių bankroto procesą reglamentuoja Įmonių bankroto įstatymas. Vadovaujantis šio įstatymo nuostatomis, po bankroto bylos iškėlimo įmonė negali savarankiškai dalyvauti ūkiniuose teisiniuose santykiuose. Tai daro teismo paskirtas administratorius (Įmonių bankroto įstatymo 10 straipsnio 4 dalies 1 punktą), kuris vykdo Įmonių bankroto įstatyme nustatytas pareigas iki likviduotos dėl bankroto įmonės išregistravimo iš juridinių asmenų registro dienos (Įmonių bankroto įstatymo 32 straipsnio 5 dalis). Todėl iki tol, kol UAB „D1“ (skolininkė) nėra likviduota, Pareiškėjas, vadovaudamasis minėtomis nuostatomis, privalėjo pateikti UAB „D1“ bankroto administratoriui vieną egzempliorių Pareiškėjo išrašytos laisvos formos pažymos, kuria jis įformino UAB „D1“ skolos pripažinimą beviltiška ir pardavimo PVM sumos jai priskyrimą. Neįvykdžius šio, PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalyje ir Taisyklių 20¹ punkte įtvirtinto reikalavimo, Inspekcija pagrįstai negrąžino permokos, susidariusios dėl beviltiškos skolos pripažinimo. Papildomai pažymėtina, kad tik kai pirkėjas (UAB „D1“) buvo likviduotas (t. y. po Klaipėdos apygardos teismo 2016-04-22 sprendimo pripažinti UAB „D1“ likviduota dėl bankroto), Pareiškėjas PVMĮ 89¹ straipsnio 2 dalyje nurodytą laisvos formos apskaitos dokumentą turėjo išrašyti ne mažiau kaip vienu egzemplioriumi, kuris skirtas prekių tiekėjui (paslaugų teikėjui) ir nesiunčiamas UAB „D1“ bankroto administratoriui, jeigu beviltišką skolą Pareiškėjas būtų pripažinęs po to, kai pirkėjas (UAB „D1“) buvo likviduotas.

Taigi Komisija, įvertinusi tai, kas išdėstyta, atsižvelgdama į Klaipėdos AVMI 2016-05-13 raštą Nr. (18.32) D2-1842 Inspekcijai, kuriame nurodyta, jog pagal Pareiškėjo 2015-05-25 pažymą dėl skolos pripažinimo beviltiška ir pardavimo PVM tikslinimo BUAB „D1“ beviltiška skola su PVM sudarė 242 521 Lt, PVM iš šios sumos sudarytų 42 090,42 Lt, arba 12 190,22 Eur, daro išvadą, jog Inspekcijos sprendimas negrąžinti Pareiškėjui 12 190,22 Eur PVM permokos dėl beviltiškos skolos pripažinimo tvirtintinas.

Komisija, pasisakydama antruoju nagrinėjamos bylos aspektu, t. y. dėl likusios 2 653,08 Eur negrąžintos permokos sumos, nurodo, jog byloje nėra duomenų, nuo kokios sumos, už kokį laikotarpį susidarė ši permoka. Mokesčių administratorius nei skundžiamame sprendime, nei Inspekcijos atstovė Komisijos posėdžio metu negalėjo paaiškinti šios teisingam ginčo išsprendimui svarbios faktinės aplinkybės, t. y. ar Pareiškėjas realiai turi 2 653,08 Eur permoką (nesusijusią su beviltiškos skolos pripažinimu), jei turi, kodėl ji Pareiškėjui negrąžinta. Taigi konstatuotina, jog šiuo atveju visiškai neaiški faktinė ir teisinė 2 653,08 Eur permokos negrąžinimo Pareiškėjui situacija.

Kadangi Inspekcija faktiniais ir teisiniais duomenimis nepagrindė ginčijamo sprendimo dalies, todėl Komisija nagrinėjamu atveju negali pasisakyti dėl Inspekcijos 2016-04-13 sprendimo Nr. 331A-30279 dalies negrąžinti Pareiškėjui 2 653,08 Eur permokos pagrįstumo ir teisėtumo, t. y. priimti sprendimo dėl ginčo esmės.

Be to, Komisija konstatuoja, jog ginčijama Inspekcijos sprendimo dalis, kuria Pareiškėjui negražinta 2 653,08 Eur permoka, negali būti pripažinta motyvuota, pagrįsta ir teisėta, nes mokesčių administratorius, kaip viešojo administravimo subjektas, nesilaikė 1999-06-17 Viešojo administravimo įstatymo Nr. VIII-1234 (2006-06-27 įstatymo Nr. X-736 redakcija, toliau – Viešojo administravimo įstatymas) 3 straipsnyje įtvirtintų viešojo administravimo principų (pavyzdžiui, Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) 2008-01-31 nutartis administracinėje byloje Nr. A-556-158/2008; 2011-05-05 nutartis administracinėje byloje Nr. A-575-851/2011; 2011-06-27 sprendimas administracinėje byloje Nr. A556-336/2011; 2013-09-09 nutartis administracinėje byloje Nr. A-575-1517/2013), *inter alia* įstatymo viršenybės (pavyzdžiui, 2007-02-09 nutartis administracinėje byloje Nr. A-180-127/2007) bei objektyvumo (pavyzdžiui, 2010-06-28 nutartis administracinėje byloje Nr. A-438-502/2010; 2009-07-09 nutartis administracinėje byloje Nr. A-502-830/2009).

Pagal Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio 1 dalį individualus administracinis aktas turi būti pagrįstas objektyviais duomenimis (faktais) ir teisės aktų normomis, o taikomos poveikio priemonės turi būti motyvuotos. LVAT savo praktikoje yra konstatavęs, kad pastarosios Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnio nuostatos reiškia, jog akte turi būti nurodomi pagrindiniai faktai, argumentai ir įrodymai, pateikiamas teisinis pagrindas, kuriuo viešojo administravimo subjektas rėmėsi priimdamas administracinį aktą; motyvų išdėstymas turi būti adekvatus, aiškus ir pakankamas. Ši teisės norma siejama su teisėtumo principu, pagal kurį reikalaujama, kad viešojo administravimo subjektai savo veikla nepažeistų teisės aktų, kad jų sprendimai būtų pagrįsti, o sprendimų turinys atitiktų teisės normų reikalavimus (pavyzdžiui, 2010-08-24 sprendimas administracinėje byloje Nr. A-756-450/2010 bei 2010-11-15 sprendimas administracinėje byloje Nr. A-556-15/2010, publikuoti „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 20, 2010; 2013-09-09 nutartis administracinėje byloje Nr. A-575-1517/2013; 2016-05-31 nutartis administracinėje byloje Nr. A-855-556/2016). Taigi Viešojo administravimo įstatymo 8 straipsnyje yra įtvirtintos bendro pobūdžio taisyklės, kurios keliamos, visų pirma, individualaus administracinio akto turiniui (LVAT 2010-10-04 nutartis administracinėje byloje Nr. A-438-1116/2010, „Administracinė jurisprudencija“ Nr. 20, 2010)

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, taip pat į aplinkybę, jog Viešojo administravimo įstatymo 3 straipsnio 1 punkte įtvirtintas įstatymo viršenybės principas reikalauja, kad viešojo administravimo subjekto veikla atitiktų šiame įstatyme išdėstytus teisinius pagrindus, darytina išvada, kad minėtų bendrųjų individualaus administracinio akto turinio reikalavimų privalo paisyti ir mokesčių administratorius, priimdamas atitinkamus sprendimus.

Kadangi ginčijamo Inspekcijos sprendimo dalis yra nepagrįsta faktais ir nemotyvuota teisiškai, konstatuotina, jog toks centrinio mokesčių administratoriaus sprendimas šioje dalyje negali būti pripažintas atitinkančiu aukščiau nurodytus viešojo administravimo principus, todėl yra naikintinas ir Pareiškėjo skundas dėl 2 653,08 Eur permokos grąžinimo perduotinas centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo. Inspekcija, pakartotinai nagrinėdama Pareiškėjo skundą, turėtų iš naujo analizuoti ir vertinti byloje esančius bei mokesčių administratoriaus turimus įrodymus, taip pat surinkti visus įrodymus, kurių pagrindu būtų galima padaryti motyvuotą ir pagrįstą išvadą apie Pareiškėjo prašomos grąžinti 2 653,08 Eur sumos pobūdį ir nurodyti teisinį negražinimo pagrindą, t. y. Inspekcija privalo priimti pagrįstą ir motyvuotą sprendimą, atitinkantį Viešojo administravimo įstatymo reikalavimus.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, atsižvelgdama į išdėstytus motyvus ir vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

1. Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-04-13 sprendimo Nr. 331A-30279 dalį, kuria nuspręsta negražinti Pareiškėjui 12 190,22 Eur mokesčio permokos.

2. Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2016-04-13 sprendimo Nr. 331A-30279 dalį, kuria nuspręsta negražinti Pareiškėjui 2 653,08 Eur mokesčio permokos, ir Pareiškėjo skundą šioje dalyje perduoti centriniam mokesčių administratoriui nagrinėti iš naujo.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliienė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliienė